

[Hanne Andersen]

dette forslag for mange skøn, usikkerhedsmomenter og mangler. Det har der også været tidligere, og vi vil ikke tage stilling på det grundlag. En af vore forudsætninger er, at vi får svar på de spørgsmål, vi har stillet i udvalget. Usikre skøn skal ikke fortsat danne grundlaget.

For os er det ingen udfordring at forringe forholdene specielt for folk med lav indtægt i en overgangsperiode på 9 måneder, der skal være en hjælp til at komme ud på arbejdsmarkedet igen.

Det er svært at få øje på tilskyndelsen og opmuntringen i forslaget. Tilskyndelse og opmuntring er og bliver arbejde og uddannelse. Ministeren siger tværtimod, at der ikke er råd til jobgarantiordninger. Hvis ministeren virkelig vil gøre noget ved problemerne, skal der gøres noget ved det grundlæggende arbejdsløshedsproblem, og det vil sige nye og flere arbejdspladser, også i et samarbejde mellem det offentlige og det private arbejdsmarked.

Regeringen sender ansvaret videre til kommunerne og vasker hænderne med en lille godtgørelse for særlige beskæftigelses- og uddannelsesordninger. Særlige ordninger løser jo ikke problemet alene, og vi er enige i Socialministeriets vurdering i sommer, at der er brug for en væsentligt intensiveret indsats. Der sker meget i kommunerne; derude kan vi se kontanthjælpsmodtagerne, derude er det mennesker af kød og blod. Vi har brug for at gå i dybden, og vi synes, ministeren skulle finde et par kommuner som model i analysearbejdet.

Forslaget taler også om ligestilling mellem kontanthjælpsmodtagere og andre familier, der har brug for daginstitutioner. Ærlig talt, det er for nemt bare at ændre børnetilskuddet til det ældste barn. Det er stødende, når vi alle ved, at alle børnefamilier har brug for en institutionsplads til en pris, de kan betale, søskenderabat og ændrede fripladsgrænser. Vi kan heller ikke nøjes med en regulering af børnetillægget; grundydelsen skal naturligvis fortsat reguleres.

Ligestilling mellem unge på kontanthjælp og unge på Statens Uddannelsesstøtte lyder godt nok, men på det grundlag, vi kender i dag, vil vi ikke være med. Vi har ingen tillid, og vi ved også, at sagen ligger i flere ministerier lige nu. Uden analyse nytter det ikke, og vi vil ikke være med uden svar på vores spørgsmål. Vi synes heller ikke, at ændringerne kan stå helt alene –

huslejetilskud og daginstitutionstaksterne, som vi har peget på.

Men hvis ministeren er parat til en analyse, så er vi også. Vi vil meget gerne være med i et meningsfyldt arbejde, der fører til en brugbar, solidarisk lov, som alle kan se meningen med. At vi skal yde for at nyde, det er rigtigt nok, men så skal vi også have en indsats på beskæftigelsesområdet. Vi skal have arbejdspladser, så der er en mulighed for at få lov til at yde.

Socialpolitik er også kontanthjælp. Det blev sagt flot i januar; der blev nemlig sagt, at socialpolitik handler om at mindske smerten for de svageste.

Karen Højte Jensen (KF):

I januar i år kom den daværende socialminister, fru Mimi Jakobsen, med en socialpolitisk redegørelse, og til opfølgning af denne blev der nedsat en arbejdsgruppe, som skulle vurdere redegørelsens 14 punkter, som havde relation til bistandslovens regler om kontanthjælp og revalidering. I gruppen deltog også repræsentanter for kommunerne.

I juni i år fik vi så en rapport med en række forslag, der bl.a. tog udgangspunkt i den kendsgerning, at det i det eksisterende system kan være mere økonomisk givtigt at få kontanthjælp end at være i arbejde, og i den kendsgerning, at kontanthjælpen belaster de offentlige budgetter mere end forventet. Det foreliggende lovforslag bygger i høj grad på den nævnte rapport.

For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt at gøre en langt mere aktiv indsats for, at også kontanthjælpsmodtagere kan komme i arbejde, og jeg ser socialministerens forslag i sammenhæng med en række af regeringens øvrige initiativer på det beskæftigelsesmæssige område.

Som det så ofte er blevet sagt, skal den passive hjælp gøres til aktiv hjælp. Den tidligere socialminister var allerede i forbindelse med redegørelsen opmærksom på mange af problemerne, bl.a. kontanthjælpsstørrelse, og vi er jo alle bekendt med den stærke kritik, der ikke mindst fra fremtrædende socialdemokratiske kommunalfolk har været rettet mod niveauet for kontanthjælpen.

Det er naturligvis helt ødelæggende, at nogle kontanthjælpsmodtagere og revalidender ikke kan føle sig tilskyndet til at tage arbejde, fordi